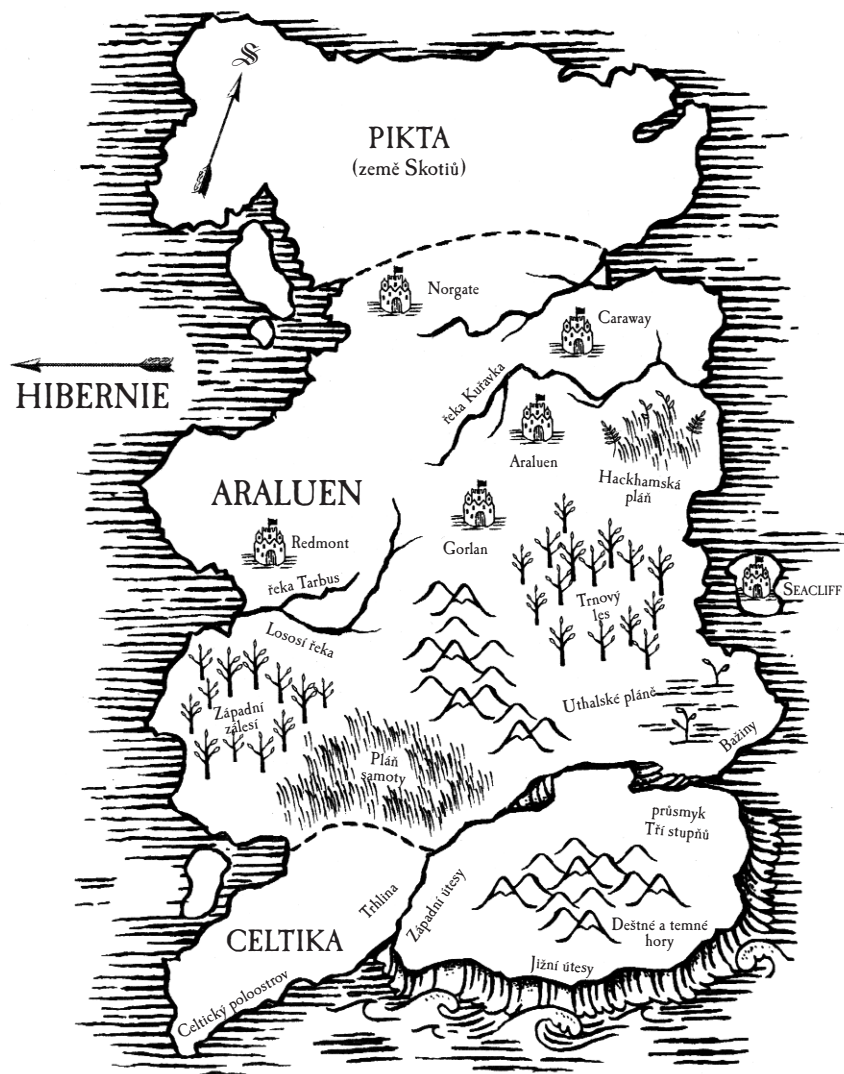

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

Jedna

H tunelu bylo vlhko, zima a tma. Halt sice nebyl vysoký, ale přesto se musel sehnout a rameny drhnul o hrubé, nezpevněné hliněné stěny po obou stranách. Před ním šel horník a v ruce držel lampu, jejíž mihotavý plamen vrhal kalnou žlutou záři prokládanou groteskními stíny.

„Jak hluboko jsme pod zemí?“ zeptal se za Haltovými zády Crowley. Halt si pomyslel, že jeho hlas zřejmě tlumí zatuchlý vzduch, ale i tak v něm zaslechl stopu neklidu. Crowley podobně jako on takovéto sevřené, stísněné prostory nesnášel; mnohem raději měli čistý svěží vzduch lesa a polí nad zemí. Jak mohli horníci v těchto podmínkách pracovat, bylo nad Haltovo chápání.

Horník se k nim na chvíli otočil tvář. „Asi patnáct stop,“ odpověděl. „Klesáme od chvíle, co jsme vešli do tunelu. Už to není daleko.“

Halt po těch slovech ucítil, jak na něj doléhá ohromná tíha půdy a jílu nad jeho hlavou. Hrud' se mu svírala